

Sygn. akt IV KKN 493/97

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 17 maja 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Feliks Tarnowski (spraw.)

Sędziowie SN: - Ewa Gaberle

- Jacek Sobczak

Protokolant: Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Waldemara Smardzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2001 r.

sprawy **H. S.**

oskarżonego z art. 156 § 1 w zw. z art. 25 § 2 d.kk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od postanowienia Sądu Rejonowego w B.

z dnia 25 kwietnia 1997 r., sygn. II Ko [...]

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w B.

z dnia 6 listopada 1996 r., sygn. II Ko [...]

działając na podstawie art. 535 § 3 kpk

- I. uznaje kasację za oczywiście zasadną;**
- II. uchyła zaskarżone postanowienie oraz utrzymane nim w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 6 listopada 1996 r.,**

sygn. II Ko [...] i przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania;

III. zarządza zwrot na rzecz H. S. uiszczonej opłaty od kasacji w kwocie 300 zł.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w B. postanowieniem z dnia 25 kwietnia 1997 r., sygn. II Ko [...] utrzymał w mocy postanowienie tego Sądu z dnia 6 listopada 1996 r., którym zarządzono wykonanie wobec skazanego H. S. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej mu warunkowo wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 21 marca 1995 r., sygn. II K [...] na podstawie art. 156 § 1 w zw. z art. 25 § 2 d.kk.

Od postanowienia z dnia 25 kwietnia 1997 r. złożył kasację obrońca skazanego, zarzucając naruszenie przepisów procesowych, a mianowicie:

art. 2 § 1, art. 3 § 1 i 3, art. 4 § 1, art. 357 i art. 372 § 1 pkt 1 d.kpk

- przez oparcie rozstrzygnięcia na błędnych przesłankach, iż skazany uchylał się od wykonywania nałożonego nań obowiązku podjęcia leczenia odwykowego w określonym terminie oraz pominięcie okoliczności przemawiających na jego korzyść.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w B. wniósł o uwzględnienie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna i winna być uwzględniona, jakkolwiek z innego powodu, pominiętego zupełnie w skardze kasacyjnej, który stosownie do treści art. 523 § 1 kpk należy rozpoznać i uwzględnić z urzędu poza granicami zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów. Otóż tym powodem jest niewątpliwie uchybienie ujęte w art. 439 § 1 pkt 6 kpk (art. 388 pkt 6 d.kpk) bowiem w postępowaniu wykonawczym w pierwszej instancji skazany H. S. nie posiadał obrońcy z urzędu, pomimo istnienia podstaw określonych w art. 8 § 2 pkt 2 kkw (art. 9 § 1 pkt 2 d.kkw).

Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów, wydanej już w postępowaniu przygotowawczym, wynika że H. S. miał tempore criminis ograniczoną w znacznym stopniu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania postępowaniem w rozumieniu art. 25 § 2 d.kk

W związku z tym korzystał z pomocy ustanowionego mu w oparciu o art. 70 § 1 pkt 2 d.kpk obrońcy z urzędu. Analogiczna sytuacja występowała, kiedy w postępowaniu wykonawczym na wniosek Prokuratora Rejonowego w B. z dnia 12 czerwca 1995 r. (k. 87) wszczęto przeciwko skazanemu czynności zmierzające do zarządzenia wykonania kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej warunkowo na okres próby 5 lat. Skazany nie miał jednak wtedy obrońcy z urzędu, którego wyznaczono ostatecznie dopiero w dniu 4 kwietnia 1997 r. (k. 170), a więc po wydaniu postanowienia zarządzającego na podstawie art. 78 § 2 d.kk wykonanie owej kary pozbawienia wolności. Procedowanie bez udziału obrońcy stanowiło bezwzględny powód odwoławczy przewidziany w obowiązującym wówczas przepisie art. 388 pkt 6 d.kpk w zw. z art. 1 § 2 d.kkw, lecz mimo to Sąd Rejonowy w B. nie uwzględnił zażalenia H. S. i utrzymał to postanowienie w mocy.

Stwierdzenie uchybienia tego typu w postępowaniu kasacyjnym w pełni uzasadnia uchylenie zaskarżonego orzeczenia bez konieczności dodatkowego

badania wpływu owego uchybienia na treść orzeczenia oraz bez potrzeby rozważania innych zarzutów kasacyjnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie oraz utrzymane nim w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 6 listopada 1996 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania, z zaleceniem przestrzegania obowiązujących przepisów procesowych.

aw
f/jw